

добива стойност, като се съпостави с обстоятелството, че след кримската война революционната пропаганда на българската емиграция в Ромъния почнала да се засилва. На чело ѝ стоял великият бунтовник Раковски. Най-яко гнездо тя могла да свие във Стара планина, дето били разположени богати български селища. Следователно, Саджк паша с казаците си требвало да запази тия селища от революционната пропаганда.

Град Сливен станал главното седалище на казак-алай. Последният квартирувал в един хан, дето днес се издига къщата на Сарживанов (Димитровишката къща) в квартала Хаджи Вълков. Саджк паша пък, през двете пребивания на войската му във Сливен, живеял в Кара Димитровата къща, до мъжката гимназия, и в Муканкината къща (до Василяки Попович), в квартала Велико Княжевски. Обикновено той ходил на кафонето в Аба пазар. Там разговарял с българските чорбаджии. Дъщерите му се разхождали на коне. С това те будили очудване у населението, нещо много естествено за онова време, щом в Турция ездено на кон било привилегия сама за чорбаджиите.

Второто пребиване на казаците във Сливен е бележито с две неща: залавянето четата на страшния разбойник Кушчуоглу и системата на Саджк паша спрямо българското революционно движение.

Кушчуоглу върлувал във Сливенско. Неговото главно свърталище било във с. Чам-дере. Четата му станала бич за селените, Тъй като главатарът ѝ имал връзки с бейове и властта, тя била неуловима. Страждущото население се оплакало на Саджк паша и му дало всички сведения за нейното залавяне. Сто души казаци, на чело на по-стария син на ренегата, Адам Чайковски, заловили цялата чета. Само главатарът ѝ се спасил, защото сливенският кадия го предизвестил за грозещата го опасност.

Така се отървали, най-сетне селените от тая неуловима чета-разбойници. Слуховете за връзки между тях и видни турци се оправдали. Силните на деня мюсюлмани почнали да се навъртат около щаба на казаците, за да не се изнесат компрометиращи за тях работи. Очевидно, турската провинциална власт способствувала да се шири разбойничеството и то не без смятка. За нея ограбването на раята не значело нищо. Саджк паша, обаче, бил на друго мнение. След като в 1867 год. бил назначен началник на войските в балканите и Румелия, нему се отдал случай да приложи и една друга система по отношение на хайдутите и мирните България от тия краища.

Когато четите на Панайот Хитов и Филип Тотю (хвъркати) минали Дунава (1867), Мидхат паша, управител на